

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 48

Rozeslána dne 9. června 2009

Cena Kč 24,–

O B S A H:

162. Zákon, kterým se mění zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů
163. Nález Ústavního soudu ze dne 21. dubna 2009 ve znění opravného usnesení ze dne 27. května 2009 ve věci návrhu na zrušení ustanovení § 394 odst. 2 části věty za středníkem a § 93 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon)
-

162**ZÁKON**

ze dne 6. května 2009,

**kterým se mění zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny,
ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu,
ve znění pozdějších předpisů**

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

**Změna zákona č. 90/1995 Sb.,
o jednacím řádu Poslanecké sněmovny,
ve znění pozdějších předpisů**

Čl. I

Zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění zákona č. 47/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., zákona č. 78/2002 Sb., zákona č. 192/2002 Sb., zákona č. 282/2004 Sb., zákona č. 359/2004 Sb., zákona č. 482/2004 Sb., zákona č. 167/2005 Sb., zákona č. 205/2006 Sb., zákona č. 573/2006 Sb. a zákona č. 41/2009 Sb., se mění takto:

1. V § 50 odst. 1 písm. za), § 109a odst. 1, 2 a 5 a v § 109b odst. 1 se slova „Evropských společenství a“ zrušují.

2. V § 109a se za dosavadní odstavec 5 vkládá nový odstavec 6, který zní:

„(6) Pokud usnesení Sněmovny nebo usnesení výboru podle odstavce 4 obsahuje včas přijaté a odůvodněné stanovisko uvádějící, že návrh aktu Evropské unie porušuje zásadu subsidiarity, postoupí předseda Sněmovny usnesení neprodleně vládě, předsedovi Senátu, předsedovi Evropského parlamentu, předsedovi Rady a předsedovi Evropské komise.“.

Dosavadní odstavec 6 se označuje jako odstavec 7.

3. V § 109c odstavec 2 zní:

„(2) Personální nominace do orgánů Evropské unie se ve Sněmovně projednají dříve, než o nich vláda přijme konečné rozhodnutí.“.

4. Za § 109c se vkládají nové § 109d až 109l, které včetně nadpisů a poznámky pod čarou č. 13a znějí:

**„Žaloba ve věci porušení zásady subsidiarity
aktem Evropské unie**

§ 109d

(1) Výbor pro evropské záležitosti nebo skupina

nejméně 41 poslanců může písemně navrhnout Sněmovně, aby se usnesla na podání žaloby ve věci porušení zásady subsidiarity aktem Evropské unie (dále jen „návrh žaloby“). Návrh žaloby musí obsahovat přesné znění žaloby, na které se má Sněmovna usnést.

(2) Návrh žaloby se předkládá předsedovi Sněmovny, a to nejpozději patnáctý den před uplynutím lhůty pro podání žaloby, kterou stanoví právo Evropské unie. Předseda Sněmovny zařadí včas předložený návrh žaloby na pořad nejbližší schůze Sněmovny, popřípadě k jeho projednání svolá schůzi Sněmovny, a to tak, aby umožnil včasné projednání návrhu žaloby.

(3) Návrh žaloby se doručí všem poslancům nejméně 72 hodin před jeho projednáváním ve Sněmovně.

§ 109e

(1) Schválí-li Sněmovna návrh žaloby, pověří poslance, popřípadě jinou vhodnou osobu nebo osoby, svým zastupováním v řízení před Evropským soudním dvorem (dále jen „pověřený zástupce“). Pověření není vázáno na trvání mandátu poslance.

(2) Pověřený zástupce je zněním žaloby vázán; není oprávněn vzít žalobu zpět.

(3) Shledá-li pro to důvody, může Sněmovna platné usnesení o pověření změnit.

§ 109f

(1) Předseda Sněmovny neprodleně postoupí usnesení Sněmovny obsahující znění žaloby vládě a k informaci též předsedovi Senátu.

(2) Vláda předloží žalobu bez zbytečného odkladu Evropskému soudnímu dvoru.

§ 109g

(1) Vláda, členové vlády, zmocněnci vlády a vedoucí ústředních a dalších orgánů veřejné správy poskytnou pověřenému zástupci veškerou součinnost nezbytnou pro postup v řízení.

(2) Pověřený zástupce informuje o postupu v ří-

zení výbor pro evropské záležitosti ve lhůtách a způsobem, které výbor stanoví.

§ 109h

Postavení Sněmovny jako účastníka řízení před Evropským soudním dvorem, ani postavení pověřeného zástupce není uplynutím volebního období Sněmovny nebo jejím rozpuštěním dotčeno.

Předchozí souhlas Sněmovny s některými rozhodnutími činěnými v orgánech Evropské unie

§ 109i

Bez předchozího souhlasu Sněmovny nelze za Českou republiku vyslovit při hlasování souhlas

- a) v Evropské radě při rozhodování podle čl. 31 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii,
- b) v Evropské radě při rozhodování o změně ustanovení části třetí Smlouvy o fungování Evropské unie podle čl. 48 odst. 6 Smlouvy o Evropské unii,
- c) v Evropské radě při rozhodování o použití řádného legislativního postupu nebo rozhodování kvalifikovanou většinou podle čl. 48 odst. 7 Smlouvy o Evropské unii,
- d) v Radě při rozhodování o určení aspektů rodinného práva s mezinárodním prvkem, které mohou být předmětem aktů přijatých řádným legislativním postupem, podle čl. 81 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie,
- e) v Radě, popřípadě Evropské radě, při rozhodování o dalších případech použití řádného legislativního postupu nebo rozhodování kvalifikovanou většinou podle čl. 153 odst. 2, čl. 192 odst. 2, čl. 312 odst. 2 a čl. 333 odst. 1 a 2 Smlouvy o fungování Evropské unie,
- f) v Radě při rozhodování o vhodných opatřeních k dosažení cílů stanovených smlouvami, na nichž je založena Evropská unie, podle čl. 352 Smlouvy o fungování Evropské unie, nejde-li o opatření nezbytná pro fungování vnitřního trhu.

§ 109j

(1) Vláda předloží návrh na vyslovení předchozího souhlasu Sněmovny podle § 109i bez zbytečného odkladu tak, aby umožnila jeho včasné projednání ve Sněmovně; nejpozději tak učiní v den oznámení návrhu rozhodnutí orgánu Evropské unie parlamentům členských států postupem předepsaným právem Evropské unie.

(2) Vláda návrh předkládá s platným zněním příslušných ustanovení práva Evropské unie, s vyznačením navrhovaných změn a doplnění a se svým stanoviskem k nim.

(3) Vláda návrh předkládá předsedovi Sněmovny. Návrh vlády se neprodleně doručí všem poslancům. Předseda Sněmovny jej přikáže k projednání výboru pro evropské záležitosti a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 5 dnů.

(4) Po projednání návrhu vlády předloží výbor pro evropské záležitosti předsedovi Sněmovny usnesení, v němž zejména doporučí, zda má Sněmovna vyslovit předchozí souhlas podle § 109i.

(5) Usnesení výboru, popřípadě oponentní zpráva se doručí všem poslancům nejméně 24 hodin před zahájením projednávání návrhu vlády ve Sněmovně. Návrh vlády lze ve Sněmovně projednat i v případě, že výbor ve stanovené lhůtě usnesení nepřijme.

(6) Předseda Sněmovny zařadí návrh vlády na pořad nejbližší schůze Sněmovny, popřípadě k jeho projednání svolá schůzi Sněmovny, a to tak, aby umožnil včasné projednání návrhu.

(7) Sněmovna rozhodne o návrhu vlády podle § 109i písm. a), b), e) a f) bez zbytečného odkladu. V případech uvedených v § 109i písm. c) a d) rozhodne Sněmovna o návrhu vlády ve lhůtě 6 měsíců ode dne oznámení návrhu rozhodnutí orgánu Evropské unie parlamentům členských států postupem předepsaným právem Evropské unie.

§ 109k

(1) V rozpravě lze podat pouze návrh na zamítnutí nebo návrh na odročení projednávání návrhu vlády.

(2) Po ukončení rozpravy hlasuje Sněmovna nejprve o podaném návrhu na zamítnutí. Nepřijme-li Sněmovna návrh na zamítnutí nebo nebyl-li takový návrh podán, usnese se Sněmovna, zda s návrhem vlády vyslovuje souhlas.

(3) Předseda Sněmovny neprodleně informuje o výsledku projednání vládu a předsedu Senátu.

(4) V případech uvedených v § 109i písm. c) a d) se včasné zamítnutí návrhu vlády Sněmovnou považuje za vyslovení nesouhlasu s takovým návrhem rozhodnutí orgánu Evropské unie způsobem předpokládaným právem Evropské unie^{13a}). Předseda Sněmovny o této skutečnosti neprodleně informuje vládu, předsedu Senátu, předsedu Rady, předsedu Evropské rady a předsedu Evropské komise.

Vyslovení souhlasu Sněmovny s rozhodnutím Evropské rady o změně ustanovení části třetí Smlouvy o fungování Evropské unie

§ 109l

(1) Ke schválení rozhodnutí Evropské rady podle čl. 48 odst. 6 Smlouvy o Evropské unii o změně ustanovení části třetí Smlouvy o fungování Evropské unie je třeba souhlasu Sněmovny.

(2) Návrh na vyslovení souhlasu Sněmovny s rozhodnutím Evropské rady podle odstavce 1 předkládá vláda. Rozhodnutí Evropské rady se předkládá s platným zněním příslušné části Smlouvy o fungování Evropské unie s vyznačením navrhovaných změn a doplnění. Při projednávání návrhu vlády ve Sněmovně se užijí ustanovení upravující projednávání mezinárodních smluv obdobně.

(3) Předseda Sněmovny neprodleně informuje o výsledku projednání vládu a předsedu Senátu.

^{13a)} Čl. 48 odst. 7 Smlouvy o Evropské unii.

Čl. 81 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie.“.

Dosavadní § 109d se označuje jako § 109m.

5. V § 121 se na konci textu odstavce 1 doplňují slova „ , a návrhu vlády podle § 109i“.

ČÁST DRUHÁ

Změna zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů

Čl. II

Zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění zákona č. 78/2002 Sb., zákona č. 172/2004 Sb. a zákona č. 625/2006 Sb., se mění takto:

1. Nadpis části dvanácté se nahrazuje nadpisem **„PROJEDNÁVÁNÍ ZÁLEŽITOSTÍ EVROPSKÉ UNIE“**.

2. V § 119a odstavec 3 včetně poznámky pod čarou č. 34a zní:

„(3) Senát jedná též o dokumentech postoupených Senátu přímo orgány Evropské unie^{34a)} a o dalších věcech týkajících se Evropské unie, pokud tak stanoví tento zákon.

^{34a)} Čl. 1 a 2 Protokolu o úloze vnitrostátních parlamentů v Evropské unii.

Čl. 3 Protokolu o používání zásad subsidiarity a proporcionality.“.

3. V § 119d odst. 2 se věta druhá nahrazuje větou „To neplatí, neukončí-li Senát jednání o návrhu legislativního aktu ve lhůtě, která podle práva Evropské unie

musí uplynout mezi zpřístupněním návrhu legislativního aktu parlamentům členských států v úředních jazycích Evropské unie a jeho zařazením na předběžný pořad jednání Rady^{34b)}.“.

Poznámka pod čarou č. 34b zní:

^{34b)} Čl. 4 Protokolu o úloze vnitrostátních parlamentů v Evropské unii.“.

4. V § 119f odst. 3 se věta třetí nahrazuje větou „Předseda Senátu takový návrh zařadí na pořad nejbližší schůze; jde-li o návrh legislativního aktu, který je projednáván se zřetelem k § 119d odst. 2, je předseda Senátu povinen schůzi svolat tak, aby byla zahájena nejpozději třetího dne před uplynutím lhůty stanovené právem Evropské unie^{34b)}.“.

5. Za § 119h se vkládají nové § 119i až 119s, které včetně nadpisů a poznámky pod čarou č. 34c znějí:

„Jednání Senátu o dokumentech postoupených Senátu přímo orgány Evropské unie

§ 119i

(1) Usnesení Senátu, jímž se vyjádřil k dokumentu, který mu byl postoupen přímo orgánem Evropské unie^{34a)}, zašle předseda Senátu tomuto orgánu, jakož i dalším orgánům Evropské unie podle rozhodnutí Senátu.

(2) O vyjádření Senátu k dokumentu, který mu byl postoupen přímo orgánem Evropské unie, předseda Senátu vždy informuje vládu a předsedu Poslanecké sněmovny.

(3) Vyjádření Senátu k dokumentu, který mu byl postoupen přímo orgánem Evropské unie, není překážkou vyjádření Senátu k pozici vlády k tomuto dokumentu; to platí i pro případné další vyjádření k pozměněnému dokumentu.

§ 119j

Není-li v § 119i stanoveno jinak, platí pro jednání Senátu o dokumentech postoupených Senátu přímo orgány Evropské unie obdobně § 119c až 119h s tím, že lhůtu stanovenou v § 119d odst. 1 může pověřený výbor přiměřeně prodloužit.

Předchozí souhlas Senátu s některými rozhodnutími činěnými v orgánech Evropské unie

§ 119k

Bez předchozího souhlasu Senátu nelze za Českou republiku vyslovit při hlasování souhlas

- a) v Evropské radě při rozhodování podle čl. 31 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii,
- b) v Evropské radě při rozhodování o změně ustano-

vení třetí části Smlouvy o fungování Evropské unie podle čl. 48 odst. 6 Smlouvy o Evropské unii,

- c) v Radě, popřípadě Evropské radě, při rozhodování o dalších případech použití řádného legislativního postupu nebo rozhodování kvalifikovanou většinou podle čl. 153 odst. 2, čl. 192 odst. 2, čl. 312 odst. 2 a čl. 333 odst. 1 a 2 Smlouvy o fungování Evropské unie,
- d) v Radě při rozhodování o vhodných opatřeních k dosažení cílů stanovených smlouvami, na nichž je založena Evropská unie, podle čl. 352 Smlouvy o fungování Evropské unie, nejde-li o opatření nezbytná pro fungování vnitřního trhu.

§ 119l

(1) Vláda předkládá Senátu návrh rozhodnutí podle § 119k spolu se svým stanoviskem.

(2) Předseda Senátu takový návrh neprodleně rozešle všem senátorům, přikáže jej výboru pověřenému projednáváním návrhů legislativních aktů a stanoví mu přiměřenou lhůtu k jeho projednání; lhůta nesmí být kratší než 5 dnů. Oprávnění pověřeného výboru stanovené v § 119d odst. 4 platí obdobně.

(3) Při jednání pověřeného výboru lze v rozpravě podat pouze návrh na odročení; takový návrh musí obsahovat lhůtu, do kdy musí být návrh rozhodnutí podle § 119k znovu zařazen na pořad schůze Senátu. Nebyl-li návrh na odročení podán nebo nebyl-li přijat, hlasuje pověřený výbor o doporučení, aby Senát s návrhem rozhodnutí podle § 119k vyslovil souhlas.

(4) Předseda Senátu zařadí návrh rozhodnutí podle § 119k na pořad nejbližší schůze Senátu, popřípadě k jeho projednání svolá schůzi Senátu, a to tak, aby umožnil včasné projednání návrhu.

(5) Při jednání Senátu lze v rozpravě podat pouze návrh na odročení; takový návrh musí obsahovat lhůtu, do kdy musí být návrh rozhodnutí podle § 119k znovu zařazen na pořad schůze Senátu. Nebyl-li návrh na odročení podán nebo nebyl-li přijat, hlasuje Senát o tom, zda s návrhem rozhodnutí podle § 119k vyslovuje souhlas.

(6) Předseda Senátu neprodleně informuje o výsledku jednání Senátu vládu a předsedu Poslanecké sněmovny.

§ 119m

Bez předchozího souhlasu Senátu nelze rovněž za Českou republiku vyslovit při hlasování souhlas

- a) v Evropské radě při rozhodování o použití řádného legislativního postupu nebo rozhodování kvalifikovanou většinou podle čl. 48 odst. 7 Smlouvy o Evropské unii,
- b) v Radě při rozhodování o určení aspektů rodinného práva s mezinárodním prvkem, které mohou být předmětem aktů přijatých řádným legislativním postupem, podle čl. 81 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie.

§ 119n

(1) Vláda předkládá Senátu stanovisko k návrhu rozhodnutí podle § 119m bezodkladně po jeho postoupení parlamentům členských států.

(2) Při jednání pověřeného výboru lze v rozpravě podat tyto návrhy:

1. návrh na odročení; takový návrh musí obsahovat lhůtu, do kdy musí být návrh rozhodnutí podle § 119m znovu zařazen na pořad schůze Senátu;
2. návrh na vyslovení nesouhlasu.

Nebyl-li žádný z návrhů podán nebo nebyl-li přijat, hlasuje pověřený výbor o doporučení, aby Senát vyslovil s návrhem rozhodnutí podle § 119m souhlas pro případ, že o něm bude rozhodováno v orgánu Evropské unie uvedeném v § 119m.

(3) Při jednání Senátu lze v rozpravě podat tyto návrhy:

1. návrh na odročení; takový návrh musí obsahovat lhůtu, do kdy musí být návrh rozhodnutí podle § 119m znovu zařazen na pořad schůze Senátu;
2. návrh na vyslovení nesouhlasu.

Nebyl-li žádný z návrhů podán nebo nebyl-li přijat, hlasuje Senát o tom, zda s návrhem rozhodnutí podle § 119m vyslovuje souhlas pro případ, že o něm bude rozhodováno v orgánu Evropské unie uvedeném v § 119m.

(4) Návrh rozhodnutí podle § 119m je odmítnut, vysloví-li s ním Senát nesouhlas ve lhůtě šesti měsíců od jeho postoupení parlamentům členských států. Předseda Senátu o této skutečnosti neprodleně informuje vládu, předsedu Poslanecké sněmovny, předsedu Evropské rady, předsedu Rady a předsedu Evropské komise.

(5) Není-li v odstavcích 1 až 4 stanoveno jinak, platí pro jednání o návrhu rozhodnutí podle § 119m obdobně § 119l.

§ 119o

Jednání Senátu o změnách ustanovení třetí části Smlouvy o fungování Evropské unie přijatých zjednodušeným postupem

Rozhodnutí Evropské rady o změně ustanovení třetí části Smlouvy o fungování Evropské unie podle čl. 48 odst. 6 Smlouvy o Evropské unii projednává Senát jako mezinárodní smlouvu.

Žaloba týkající se porušení zásady subsidiarity legislativním aktem Evropské unie

§ 119p

(1) Návrh, aby Senát podal žalobu týkající se porušení zásady subsidiarity legislativním aktem podle práva Evropské unie (dále jen „návrh žaloby“)^{34c)}, je oprávněn podat pověřený výbor nebo skupina nejméně 17 senátorů. Návrh žaloby musí obsahovat text žaloby, na němž se má Senát usnést.

(2) Návrh žaloby se předkládá předsedovi Senátu, který jej neprodleně rozešle všem senátorům a senátorským klubům a zařadí jej na pořad nejbližší schůze Senátu tak, aby mohl být projednán nejpozději 10 dnů před uplynutím lhůty, kterou stanoví právo Evropské unie.

(3) K projednání návrhu žaloby je vždy pozván věcně příslušný člen vlády.

§ 119q

(1) Schválí-li Senát návrh žaloby, pověří senátora, případně též další vhodnou osobu, svým zastupováním v řízení před Evropským soudním dvorem.

(2) Shledá-li pro to důvody, může Senát usnesení o pověření změnit.

§ 119r

(1) Předseda Senátu bezodkladně, nejpozději však 3 pracovní dny před uplynutím lhůty, kterou stanoví právo Evropské unie, doručí usnesení Senátu o schválení návrhu žaloby spolu s textem žaloby vládě, jež je předá Evropskému soudnímu dvoru tak, aby byla dodržena stanovená lhůta.

(2) Předseda Senátu zašle usnesení a text žaloby podle odstavce 1 rovněž k informaci předsedovi Poslanecké sněmovny a vládnímu zmocněnci pro zastupování České republiky před Evropským soudním dvorem.

§ 119s

Vládní zmocněnec pro zastupování České republiky před Evropským soudním dvorem poskytuje osobám pověřeným zastupováním Senátu podle § 119q veškerou potřebnou součinnost stran toho, jak v řízení vystupovat, aniž by tím byl dotčen jeho vztah k vládě a jejímu stanovisku k předmětu řízení.

^{34c)} Čl. 8 Protokolu o používání zásad subsidiarity a proporcionality.“.

**ČÁST TŘETÍ
ÚČINNOST****Čl. III**

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vstupu Lisabonské smlouvy pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství v platnost. Vstoupí-li mezinárodní smlouva uvedená ve větě první v platnost přede dnem vyhlášení tohoto zákona, nabývá tento zákon účinnosti třicátým dnem po dni jeho vyhlášení.

Vlček v. r.

Fischer v. r.

163**N Á L E Z****Ústavního soudu****Jménem republiky**

Ústavní soud rozhodl dne 21. dubna 2009 ve znění opravného usnesení ze dne 27. května 2009 v plénu ve složení Stanislav Balík, František Duchoň, Vlasta Formánková, Vojen Güttler, Pavel Holländer, Ivana Janů, Vladimír Kůrka, Dagmar Lastovecká, Jiří Mucha, Jan Musil, Jiří Nykodým, Pavel Rychetský (soudce zpravodaj), Eliška Wagnerová a Michaela Židlická o návrhu Vrchního soudu v Olomouci, za nějž jedná JUDr. Miroslav Jansa, předseda senátu Vrchního soudu v Olomouci, na zrušení ustanovení § 394 odst. 2 části věty za středníkem a § 93 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), za účasti Poslanecké sněmovny a Senátu Parlamentu České republiky

takto:

- I. Ustanovení § 394 v odstavci 2 části věty za středníkem zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), které zní: „; odvolání proti němu není přípustné“, se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.**
- II. Návrh na zrušení ustanovení § 93 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), se zamítá.**

Odůvodnění

I.**Rekapitulace návrhu**

1. Návrhem podaným podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky (dále též jen „Ústava“) a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, se Vrchní soud v Olomouci (dále též „navrhovatel“) domáhal vydání nálezu, jímž se ustanovení § 394 v odstavci 2 části věty za středníkem zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), zruší. Napadené ustanovení nepřipouští odvolání proti usnesení, kterým insolvenční soud bere na vědomí zpětvzetí návrhu dlužníka na oddlužení, a dle názoru Vrchního soudu v Olomouci tak brání dlužníku, aby se domáhal ochrany svých práv u soudu dle ustanovení čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“). Vrchní soud v Olomouci dále dodává, že procesní úprava, která předurčuje výsledek odvolacího řízení ve věci samé, odporuje principům právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy.

2. Z návrhu vyplývá, že Vrchní soud v Olomouci vede insolvenční řízení zahájené návrhem dlužníka Z. S. Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14. 8. 2008 č. j. KSOS 8 INS 3110/2008-A-5 zjistil úpadek dlužníka a povolil řešení úpadku oddlužením a současně nařídil přezkumné jednání na den 30. 9. 2008 v 10.30 hod. a po jeho skončení svolal schůzi věřitelů. Na schůzi, na kterou byl dlužník řádně předvolán, se ten bez omluvy nedostavil. Soud prvního stupně proto rozhodl u tohoto jednání usnesením ze dne 30. 9. 2008 č. j. KSOS 8 INS 3110/2008-B8, kterým v souladu s ustanovením § 399 odst. 2 věty in fine za středníkem insolvenčního zákona aplikoval zákonnou fikci zpětvzetí návrhu dlužníka na povolení oddlužení a rozhodl o prohlášení konkursu na jeho majetek s tím, že kon-

kurs bude řešen jako nepatrný (§ 314 a násl. citovaného zákona). Dne 1. 10. 2008 bylo obecnému soudu doručeno sdělení, kterým se dlužník omluvil ze schůze věřitelů z důvodu pracovní neschopnosti a svou pracovní neschopnost doložil potvrzením ze dne 30. 9. 2008. Proti usnesení ze dne 30. 9. 2008 č. j. KSOS 8 INS 3110/2008-B8, kterým obecný soud vzal na vědomí zpětvzetí návrhu dlužníka na povolení oddlužení a rozhodl o prohlášení konkursu na jeho majetek s tím, že konkurs bude řešen jako nepatrný, podal dlužník včasné odvolání, ve kterém namítal, že se jednání nezúčastnil z důvodu naléhavého zhoršení zdravotního stavu, a tvrzenou skutečnost doložil. V odvolacím řízení žádá Vrchní soud v Olomouci o zrušení napadaného usnesení soudu prvního stupně.

3. Vrchní soud v Olomouci ve svém návrhu dále uvádí, že dlužník by nebyl v lepším postavení ani v případě, že by se včas omluvil a soud neshledal omluvou důvodnou. Fikce zpětvzetí návrhu by tak nastala nikoliv jako důsledek nečinnosti dlužníka, ale na základě hodnotící úvahy soudu prvního stupně, a proti takovému rozhodnutí soudu, kterým soud vyhodnotil nastalou procesní situaci jinak než dlužník, nemá dlužník žádný opravný prostředek přesto, že má pro dlužníka nikoliv pouze procesní, ale hmotněprávní existenční důsledky. Dlužníku sice svědčí právo podat odvolání proti rozhodnutí insolvenčního soudu, kterým bylo rozhodnuto o řešení dlužníkova úpadku konkursem; vzhledem k tomu, že proti výroku I., kterým soud bere na vědomí zpětvzetí návrhu na oddlužení, není odvolání přípustné, musí soud odvolání dlužníka v části, v níž by směřovalo proti tomuto výroku, odmítnout, aniž by se zabýval hodnocením omluvitelnosti důvodů, které dlužníku zabránily v účasti na schůzi věřitelů. V důsledku odmítnutí odvolání zůstane nedotčen výrok I., kterým vzal soud prvního stupně na vědomí zpětvzetí návrhu na oddlužení, a odvolací soud nemá jinou možnost, než potvrdit rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku II. o řešení dlužníkova úpadku konkursem, protože rozhodnutí soudu prvního stupně je zcela v souladu s ustanovením § 396 odst. 1 insolvenčního zákona. Dlužníku je tak procesními předpisy odejmuto právo řešit svůj úpadek oddlužením, které mu bylo předcházejícím rozhodnutím soudu povoleno. Výsledek odvolacího řízení je tak předem určen vztahem mezi § 394 odst. 2, § 396 odst. 1 a § 399 odst. 2 insolvenčního zákona tak, že prohlášení konkursu na majetek dlužníka musí být potvrzeno. Odvolací řízení se tak stává prázdňým formálním obřadem.

4. Při projednávání odvolání dospěl Vrchní soud v Olomouci k závěru, že ustanovení § 394 odst. 2 insolvenčního zákona v části, ve které nepřipouští odvolání proti usnesení, kterým insolvenční soud bere na vědomí zpětvzetí návrhu dlužníka na oddlužení, je v rozporu s výše uvedenými ustanoveními Listiny, a proto podal k Ústavnímu soudu návrh na jeho zrušení. Napadené ustanovení brání dlužníku, aby se domáhal ochrany svých práv u soudu z hlediska čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny, neboť procesní úprava, která předurčuje výsledek odvolacího řízení ve věci samé, odporuje principům právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy. Protiústavním důsledkům vyplývajícím z této úpravy práva na odvolání se lze vyhnout pouze zrušením ustanovení § 394 odst. 2 věty za středníkem insolvenčního zákona, neboť jednoznačným zněním zákonné normy je dle čl. 95 odst. 1 Ústavy odvolací soud vázán, neboť toto znění nedává odvolacímu soudu žádnou možnost ústavně konformního výkladu. Právo napadnout rozhodnutí prvoinstančního soudu odvoláním je právo procesní, které je dáno nebo vyloučeno procesními předpisy, avšak rozhodnutí insolvenčního soudu, kterým vzal na vědomí zpětvzetí návrhu dlužníka na povolení oddlužení podle ustanovení § 394 odst. 2 insolvenčního zákona, nelze pokládat za pouhé rozhodnutí o vedení řízení, kterým by soud nebyl vázán. Především vyjadřuje důsledky vyplývající z § 399 odst. 2 insolvenčního zákona a deklaruje zákonnou fikci vyplývající buď z dlužníkovy nečinnosti nebo dokonce hodnotící úvahy soudu. Celá zákonná konstrukce pak s tímto rozhodnutím insolvenčního soudu spojuje další nevratné rozhodnutí o věci samé, které má hmotněprávní důsledky pro dlužníka i věřitele, kdy pro dlužníka jde o důsledky existenční.

5. V druhé části návrhu podaného podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu se Vrchní soud v Olomouci domáhá vydání nálezu, jímž se ustanovení § 93 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ruší. Napadené ustanovení ukládá odvolacímu soudu rozhodnout o odvolání proti způsobu řešení úpadku nejpozději do dvou měsíců poté, co mu bylo předloženo soudem prvního stupně. Při předložení návrhu Ústavnímu soudu nelze lhůtu dodržet. Odvolací soud si je vědom, že jde o lhůtu pořádkovou a ochrana ústavního pořádku má před jejím dodržením přednost, Vrchní soud v Olomouci má však za to, že jednoduché právo by nemělo vytvářet formální překážky stanovením procesních lhůt, jejichž dodržení by ochraně ústavního

pořádku bránilo, a proto navrhuje, aby Ústavní soud zrušil i ustanovení § 93 odst. 2 insolvenčního zákona, neboť jeho zrušením nebude rychlost odvolacího řízení v insolvenčním řízení dotčena, protože je zajištěna ustanovením § 92 insolvenčního zákona, které by zůstalo nedotčeno.

6. Navrhovatel dále navrhuje, aby Ústavní soud vzhledem k argumentaci uvedené pod bodem 5 a s ohledem na to, že přerušení insolvenčního řízení není podle § 84 odst. 1 insolvenčního zákona možné, a dále vzhledem k tomu, že bez ohledu na odvolání dlužníka důsledky prohlášení konkursu již nastaly zveřejněním rozhodnutí o prohlášení konkursu v insolvenčním rejstříku, projednal návrh jako naléhavý ve smyslu § 39 zákona o Ústavním soudu.

II.

Průběh řízení a rekapitulace vyjádření účastníků řízení

7. K výzvě Ústavního soudu podala podle § 69 zákona o Ústavním soudu prostřednictvím svého předsedy Ing. Miloslava Vlčka vyjádření Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky. Stejně tak učinil prostřednictvím svého předsedy MUDr. Přemysla Sobotky Senát Parlamentu České republiky.

8. Poslanecká sněmovna ve svém vyjádření shrnuje průběh projednávání napadených ustanovení.

9. Senát se vyjadřuje především k průběhu projednávání napadených ustanovení. Dále pak uvádí, že k napadeným ustanovením nebyla vedena žádná diskuse. V souvislosti s institutem oddlužení byla rozprava vedena pouze v rovině možnosti oddlužení právnické osoby, která není podnikatelem. V horní komoře Parlamentu tak nezazněly názory, kterými by bylo možné tvrzení navrhovatele o protíústavnosti ustanovení § 394 odst. 2 v části věty za středníkem a § 93 odst. 2 insolvenčního zákona podpořit, či naopak vyvrátit.

10. Účastníci řízení vyslovili výslovně – či ve stanovené lhůtě konkludentně – souhlas s upuštěním od ústního jednání a Ústavní soud od tohoto jednání upustil s ohledem na to, že od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci.

III.

Dikce napadeného ustanovení právního předpisu

11. Napadené ustanovení insolvenčního zákona zní:

§ 394

[...]

(2) Zpětvzetí návrhu na povolení oddlužení vezme insolvenční soud na vědomí rozhodnutím, které se doručuje osobě, která návrh podala, dlužníku, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru; **odvolání proti němu není přípustné.**

[...]

§ 93

[...]

(2) Odvolání proti rozhodnutí podle odstavce 1 odvolací soud projedná a rozhodne o něm nejpozději do 2 měsíců poté, co mu bylo předloženo soudem prvního stupně; ustanovení § 92 tím není dotčeno.

IV.

Aktivní legitimace navrhovatele

12. Aktivní legitimaci k podání posuzovaného návrhu dovozuje navrhovatel z čl. 95 odst. 2 Ústavy. Dojde-li soud podle tohoto ustanovení k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Právo soudu je konkretizováno v § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu jako právo podat návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení. To znamená, že aktivní legitimace soudu podat návrh na zrušení zákona nebo jednotlivých ustanovení zákona se odvíjí od předmětu sporu a jeho právní kvalifikace. Jinými slovy, soud může podat návrh na zrušení pouze takového zákona, resp. jeho jednotlivých ustanovení, která mají být aplikována při řešení sporu probíhajícího před obecným soudem. Úvaha o takové aplikaci musí být odůvodněná, musí být odvozena od splnění podmínek řízení včetně věcné legitimace účastníků a, jde-li o hmotněprávní předpis, od jednoznačného zjištění, že takový předpis má být aplikován [viz nálezy sp. zn. Pl. ÚS 50/05 ze dne 16. 10. 2007 (vyhlášen pod č. 2/2008 Sb.), bod 11].

13. Z výše uvedeného vyplývá, že napadené ustanovení je rozhodující pro úspěch jedné ze stran v řízení před navrhovatelem. Navrhovatel tak splňuje v předchozím bodu vymezené podmínky aktivní legitimace k podání předmětného návrhu k Ústavnímu soudu.

V.

Ústavní konformita legislativního procesu

14. Podle § 68 odst. 2 zákona o Ústavním soudu má Ústavní soud kromě posouzení souladu napadeného zákona s ústavními zákony zjišťovat, zda byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

15. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nenamítal vadu legislativního procesu ani překročení Ústavou stanovené kompetence zákonodárce, není s ohledem na principy procesní ekonomie nutné tuto otázku blíže zkoumat, a postačí, vedle přihlédnutí k vyjádřením předloženým Poslaneckou sněmovnou a Senátem (viz výše body 8 a 9 tohoto nálezu), formální ověření průběhu legislativního procesu z veřejně dostupného informačního zdroje na <http://www.psp.cz>.

16. Ústavní soud z něj zjistil, že návrh zákona, který byl posléze vyhlášen pod č. 182/2006 Sb. (sněmovní tisk 1120/2 Poslanecké sněmovny 2002–2006, 4. volební období), byl projednáván Poslaneckou sněmovnou Parlamentu jako tisk 1120 v prvním čtení dne 26. října 2005 a přikázán k projednání ústavněprávnímu výboru, který jej projednal na svém zasedání dne 1. prosince 2005 a dne 20. ledna 2006 a doporučil jej schválit ve znění komplexního pozměňovacího návrhu, jenž byl obsažen v usnesení výboru č. 235 (tisk 1120/1). Tento komplexní pozměňovací návrh upravil nově i napadené ustanovení § 394 odst. 2. Druhé čtení návrhu zákona proběhlo dne 27. ledna 2006, pozměňovací návrhy přednesené ve druhém čtení byly zpracovány jako tisk 1120/2. Návrh zákona byl potřebnou většinou přítomných poslanců schválen ve třetím čtení dne 8. února 2006 ve znění komplexních pozměňovacích návrhů. Návrh zákona byl Senátu postoupen dne 28. února 2006 a organizační výbor Senátu jej jako tisk č. 288 (5. funkční období) přikázal k projednání ústavněprávnímu výboru. Tento výbor návrh zákona projednal dne 15. března 2006 a přijal k němu usnesení č. 93 (senátní tisk č. 228/1), ve kterém doporučil, aby Senát návrh zákona schválil ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou. Plénium Senátu projednalo návrh zákona na své 10. schůzi dne 30. března 2006, kdy v hlasování č. 199 k návrhu zákona usnesením č. 416 byl návrh schválen ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou. Pro hlasovalo 49 senátorů z 54 přítomných, 5 senátorů se zdrželo hlasování a nikdo nebyl proti. Zákon byl prezidentovi doručen k podepsání dne 7. 4. 2006 a ten jej dne 14. 4. 2006 podepsal. Schválený zákon byl doručen premiérovi k podpisu dne 27. 4. 2006 a byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 9. 5. 2006 v částce 62 pod číslem 182/2006 Sb.

17. Ústavní soud konstatuje, že zákon č. 182/2006 Sb. byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem, resp. že v tomto řízení nezjistil nic, co by svědčilo pro závěr opačný.

VI.

Hodnocení Ústavního soudu

18. Ústavní soud se nejprve zabýval souladem § 394 odst. 2 části věty za středníkem insolvenčního zákona s ustanovením čl. 36 odst. 1 Listiny, podle kterého se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu, a čl. 38 odst. 2 Listiny, podle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.

19. Ústavní soud ve své předchozí judikatuře jasně stanovil, že má-li každý dle čl. 36 odst. 1 Listiny právo domáhat se ochrany svých práv u soudu či jiného orgánu, přičemž podmínky a pravidla realizace tohoto práva stanoví zákon, pak takový zákon, vydaný na základě ústavního zmocnění, nemůže nárok každého domáhat se ochrany svých práv u soudu či jiného orgánu v té které situaci zcela negovat, a tím tedy ústavně zaručené základní právo, byť i toliko v určitých případech, popřít. Ustanovením čl. 36 odst. 1 Listiny je každému ústavně garantována možnost domáhat se ochrany svého práva u soudu či jiného orgánu ve všech situacích jeho porušení (neexistuje zde ústavní restrikce). Jinými slovy, žádná osoba nemůže být zákonem naprosto vyloučena z možnosti domáhat se ochrany svého práva, byť pouze v určitém případě, neboť její právo dle čl. 36 odst. 1 Listiny by bylo anulováno. Opačný výklad by rovněž značil, že zakotvení práv každého obracet se na soudní a jiné orgány ochrany pro ochranu svých práv učiněné ústavodárcem – nadané nejvyšší právní silou – by v podstatě ztrácelo smysl, neboť by mohlo být pro tu kterou situaci anulováno vůlí toliko zákonodárce [nález sp. zn. Pl. ÚS 12/07 ze dne 20. 5. 2008 (vyhlášen pod č. 355/2008 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 72/06 ze dne 29. 1. 2008 (vyhlášen pod č. 291/2008 Sb.), oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>].

20. Civilní proces spočívá mimo jiné na dvou základních zásadách – zásadě dispoziční a zásadě projednací. Úzký vzájemný vztah soukromého práva hmotného a veřejného občanského práva procesního je nejlépe vyjádřen právě zásadou dispoziční. Smyslem a účelem civilního práva procesního je poskytovat ochranu subjektivním soukromým právům, tj. veřejné občanské procesní právo slouží soukromému právu hmotnému, a pokud tento svůj úkol neplní, ztrácí svůj význam. Vzájemné funkční vazby soukromého práva hmotného, jež je postaveno na autonomii vůle účastníků soukromoprávních vztahů, a veřejného občanského práva procesního se promítají do oblasti práva procesního především prostřednictvím dispoziční zásady, která ovládá civilní proces. Dispoziční zásada představuje specifické promítnutí soukromoprávní autonomie vůle do oblasti civilního procesu. Stranám je dáno, aby svobodně, v souladu se zásadou dispoziční, nakládaly jak řízením, tak i předmětem řízení. Procesní práva, která jsou odvozena ze zásady dispoziční, jsou vyhrazena výlučně nositelům těchto práv formou dispozičních procesních úkonů; z povahy těchto dispozitivních procesních úkonů vyplývá, že nemohou být obsahem právní fikce, tj. nemůže být stanoveno, že někdo vzal návrh zpět, ačkoliv tak neučinil. Právní konstrukce fikce zpětvzetí návrhu na oddlužení je v rozporu s povahou civilního procesu, což platí nejen pro civilní sporný proces, ale pro jakýkoliv druh civilního soudního řízení, tj. i pro insolvenční řízení. Dispoziční právní úkon nemůže být obsahem právní fikce, aniž by tím byla porušena zásada dispoziční, na jejímž základě je civilní proces budován, a v konečném důsledku též zásada autonomie vůle. Jak konstatoval Ústavní soud např. v nálezu sp. zn. I. ÚS 167/04 ze dne 12. 5. 2004 (N 70/33 SbNU 197)*, „Autonomie vůle a svobodného individuálního jednání je na úrovni ústavní garantována čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení čl. 2 odst. 3 Listiny je třeba chápat ve dvojím smyslu. Ve své první dimenzi představuje strukturální princip, podle něhož lze státní moc vůči jednotlivci a jeho autonomní sféře (včetně autonomních projevů volních) uplatňovat pouze v případech, kdy jednání jednotlivce porušuje výslovně formulovaný zákaz upravený zákonem. Také

* pozn. red.: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 33, nález č. 70, str. 197

takový zákaz však musí reflektovat toliko požadavek spočívající v zabránění jednotlivci v zásazích do práv třetích osob a v prosazení veřejného zájmu, je-li legitimní a proporcionální takovému omezení autonomního jednání jednotlivce. Takový princip je pak třeba chápat jako esenciální náležitost každého demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Podobný obsah má také ustanovení čl. 2 odst. 4 Ústavy. Ve své druhé dimenzi pak působí čl. 2 odst. 3 Listiny jako subjektivní právo jednotlivce na to, aby veřejná moc respektovala autonomní projevy jeho osobnosti, včetně projevů volních, které mají odraz v jeho konkrétním jednání, pokud takové jednání není zákonem výslovně zakázáno. Ustanovení čl. 2 odst. 3 Listiny ve své druhé dimenzi, v níž působí jako základní právo jednotlivce, je pak třeba aplikovat bezprostředně a přímo. V této dimenzi se nejedná o pouhé prozařování jednoduchým právem, nýbrž o subjektivní právo, které působí bezprostředně vůči státní moci. Orgány státní moci jsou proto povinny při aplikaci jednoduchého práva současně normy tohoto práva, v nichž se odráží čl. 2 odst. 3 Listiny a čl. 2 odst. 4 Ústavy jako objektivní ústavní princip, interpretovat rovněž tak, aby nezasáhly do subjektivního práva jednotlivce na autonomii vůle, jež garantuje také čl. 2 odst. 3 Listiny ve své druhé dimenzi.“ Povinnost respektovat autonomii vůle platí nejen pro orgány, které právo interpretují a aplikují, ale bezpochyby též pro zákonodárce. Snaha o urychlování řízení je proto na jedné straně žádoucí, na druhé straně však nemůže nabýt takové podoby, aby tím, že finguje procesní úkon účastníka, mu ve skutečnosti brala možnost jeho svobodného jednání. Proto se ve všech vyspělých právních řádech používají např. instituty domněnek výlučně při zjišťování skutkového stavu, tj. při objasňování a zjišťování rozhodných skutkových okolností. Urychlovací instituty (např. kontumační rozsudek nebo prekluzivní lhůty) se tak užívají výlučně v oblasti, na niž dopadá zásada projednací, a není možné v zájmu urychlování řízení užívat tyto prostředky pro dispozici řízením a předmětem řízení. Funkcí právní fikce není zpravidpodobnění určitých rozhodných skutečností, tím méně se fikce nemůže vztahovat na základní právo procesní strany disponovat řízením a předmětem řízení (srov. blíže Macur, J. Rozsudek na základě fikce uznání nároku podle ustanovení § 114b o. s. ř. Bulletin Advokacie, č. 2/2002, str. 28–36).

21. Napadené ustanovení § 394 odst. 2 části věty za středníkem insolvenčního zákona zamezuje realizaci dlužníkovy práva řešit svůj úpadek oddlužením, ačkoli mu bylo předcházejícím rozhodnutím povoleno. V důsledku zavedení zákonné fikce, která se uplatňuje nejen při nečinnosti dlužníka, ale i hodnotovým úsudkem soudu, aniž by bylo umožněno, aby se dlužník proti rozhodnutí obecného soudu bránil řádným opravným prostředkem, je omezeno jeho právo na spravedlivý proces, což neumožňuje ani napravit chybu, která se může (např. dlužník se omluví, ale omluva je omylem vložena do jiného spisu apod.) v činnosti soudu vyskytnout. Fikce zpětvzetí návrhu na oddlužení navíc není pouhým procesním úkonem, kterým účastník disponuje řízením, ale má zásadní hmotněprávní důsledky pro dlužníka i věřitele (následné prohlášení konkursu atd.).

22. Z výše uvedených důvodů tedy Ústavní soud dospěl k závěru, že napadené ustanovení § 394 v odstavci 2 části věty za středníkem zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), je v rozporu s čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny, a proto je zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. V této souvislosti Ústavní soud konstatuje, že základní příčina protiústavnosti zrušovaného ustanovení spočívá v jeho aplikačním propojení na zjevně protiústavní část ustanovení § 399 odst. 2 věty za středníkem, která zní: „jestliže se bez omluvy nedostaví nebo neshledá-li insolvenční soud jeho omluvu důvodnou, má se za to, že vzal návrh na oddlužení zpět.“. Toto ustanovení zakládající zákonnou fikci zpětvzetí návrhu na oddlužení však Vrchní soud v Olomouci v rámci své rozhodovací činnosti (řízení o opravném prostředku) již přímo neaplikoval, a proto ani neměl aktivní legitimaci k podání návrhu na jeho zrušení. Ta sice nepochybně svědčila Krajskému soudu v Ostravě jako soudu prvního stupně, avšak ten ji nevyužil. Vymyká se tak i z rozsahu přezkumu před Ústavním soudem, který je vázán návrhem Vrchního soudu v Olomouci.

23. Ústavní soud se dále zabýval souladem § 93 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), s ustanovením čl. 36 odst. 1 Listiny, podle kterého se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.

24. Napadené ustanovení stanoví pořádkovou lhůtu dvou měsíců, ve které má odvolací soud o odvolání rozhodnout. Pokud by byla lhůta lhůtou propadnou, tj. kdyby právo zanikalo, případně kdyby s uplynutím byly spojovány jiné zásadní právní následky (např. fikce či domněnka), bylo by nutné takovou lhůtu považovat za protiústavní, tj. v rozporu s principem spravedlivého procesu. Na druhou stranu je nutné zdůraznit, že zavádění pořádkových lhůt pro rozhodnutí soudu nemůže být na škodu pravdivému zjištění skutečností, které leží v základech hmotněprávních vztahů a subjektivních práv. Zákonem stanovená lhůta v ustanovení § 93 odst. 2 insolvenčního zákona se týká rozhodnutí o odvolání proti nařízení předběžného opatření, proti rozhodnutí o úpadku a proti rozhodnutí o způsobu řešení úpadku, tj. jde o počáteční vyřešení situace dlužníka, kdy je nezbytné zamezit jakýmkoli průtahům, a vzhledem k tomu, že jde o lhůtu pořádkovou, není její vymezení v rozporu s právem na spravedlivý proces.

25. Z výše uvedených důvodů tedy Ústavní soud dospěl k závěru, že napadené ustanovení § 93 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), není v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny, a proto návrh na jeho zrušení zamítl.

26. Ústavní soud vyhověl návrhu Vrchního soudu v Olomouci a projednal návrh jako naléhavý ve smyslu § 39 zákona o Ústavním soudu.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Rychetský v. r.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 287, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, fax: 519 321 417, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku z předcházejícího roku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2009 činí 5 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné – 516 205 176, 516 205 175, objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 175, objednávky-knihkupci – 516 205 175, faxové objednávky – 519 321 417, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej** – **Benešov:** Oldřich HAAGER, Masarykovo nám. 231; **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Příbíkova, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953, tel.: 312 248 323; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, nám. Míru 169; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Litoměřice:** Jaroslav Tvrdlík, Štursova 10, tel.: 416 732 135, fax: 416 734 875; **Most:** Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; **Olomouc:** ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3, Knihkupectví SEVT, a. s., Ostružnická 10; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Denisova 1; **Otrokovice:** Ing. Kučeřík, Jungmannova 1165; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň:** Typos, tiskařské závody s. r. o., Úslavská 2, EDICUM, Bačická 15, Technické normy, Na Roudné 5, Vydavatelství a naklad. Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 1:** NEOLUXOR, Na Poříčí 25, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NEOLUXOR s. r. o., Václavské nám. 41; **Praha 4:** SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17, PERIODIKA, Komornická 6; **Praha 8:** Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Sokolovská 35, tel.: 224 813 548; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po-pá 7-12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@abonent.cz, DOVOZ TISKU SUWECO CZ, Klečákova 347; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebohostická 5, tel.: 283 872 605; **Přerov:** Odborné knihkupectví, Bartošova 9, Jana Honková-YAHO-i-centrum, Komenského 38; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel./fax: 352 605 959; **Tábor:** Milada Šimonová – EMU, Zavadilská 786; **Teplíce:** Knihkupectví L&N, Kapelní 4; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, Kátoon, s. r. o., Solvayova 1597/3, Vazby a doplňování Sbírek zákonů včetně dopravy zdarma, tel.+fax: 475 501 773, www.katooton.cz, e-mail: kartooton@katooton.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Zátec:** Simona Novotná, Brázda-prodejna u pivovaru, Žižkovo nám. 76, Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. čísle 516 205 175. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.